

Forslag

til

Lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme.

Fremsat den 16. november 1956 af indenrigsministeren.

I. Grundskyld.

§ 1.

Stk. 1. Af de inden for kommunens område beliggende faste ejendomme, for hvilke der i medfør af lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme er foretaget ansættelse af grundværdien, svares til kommunen en afgift, der benævnes kommunal grundskyld.

Stk. 2. Den kommunale grundskyld pålignes de afgiftspligtige ejendomme med en bestemt promille af ejendommens grundværdi efter fradrag for forbedringer, således som disse beløb er fastsat ved de i ovennævnte lovs afsnit I. C. og D. omhandlede ansættelser.

§ 2.

Stk. 1. I Københavns og Frederiksberg kommuner samt i købstæderne, flækkerne og Marstal kommune fastsættes den promille, hvormed den kommunale grundskyld skal opkræves, af kommunalbestyrelsen for 4-årige perioder ad gangen. Promillen kan for ingen periode fastsættes lavere end den af kommunalbestyrelsen for den seneste periode forud for lovens ikrafttræden fastsatte promille.

Stk. 2. Beslutning om promillens fastsættelse træffes af kommunalbestyrelsen i forbindelse med vedtagelsen af overslaget for det første regnskabsår i vedkommende 4-årige periode, og spørgsmålet behandles i overensstemmelse med de for behandlingen af kommunernes overslag til enhver tid gældende regler.

Stk. 3. Bestemmelserne i lov nr. 166 af 24. maj 1955 om forhøjelse af de i købstæ-

derne fastsatte promiller for opkrævning af grundskyld berøres ikke af nærværende lov.

§ 3.

Stk. 1. For hver sognekommune fastsættes der af amtsrådet efter kommunalbestyrelsens forslag for 4-årige perioder ad gangen et bestemt forhold (udskrivningsforholdet) mellem den grundskyldpromille og den skatteprocent, der skal anvendes ved skatteudskrivningen. Udskrivningsforholdet kan højst fastsættes til 5, hvorved forstås, at det tal, der angiver grundskyldpromillens størrelse, højst må udgøre 5 gange det tal, der angiver skatteprocentens størrelse, jfr. dog stk. 3.

Stk. 2. For det enkelte skatteår fastsættes grundskyldpromillen og skatteprocenten under iagttagelse af det fastsatte udskrivningsforhold således, at det beløb, som udskrivningen af grundskyld og af opholdskommuneskat forventes at ville indbringe, kommer til at svare til det beløb, som efter kommunens overslag ialt skal tilvejebringes på denne måde.

Stk. 3. Såfremt forholdet mellem den af en kommune i skatteåret 1956-57 anvendte grundskyldpromille og den for kommunen for dette skatteår efter reglen i § 17 i lov nr. 28 af 18. februar 1937 vedrørende personlig skat til kommunen beregnede skatteprocent overstiger 7, skal amtsrådet, uanset bestemmelsen i stk. 1, være berettiget til i en overgangsperiode at fastsætte et højere udskrivningsforhold for kommunen end 5. Udskrivningsforholdet for den første 4-års periode efter lovens ikrafttræden kan dog i så fald højst fastsættes til 4/5 af udskrivningsforholdet i skatteåret 1956-57 (jfr. 1.

pkt.), og for hver følgende 4-års periode — indtil et udskrivningsforhold på 5 nås — højst til 4/5 af det for den umiddelbart forudgående periode fastsatte udskrivningsforhold.

§ 4.

Stk. 1. I amtskommunerne fastsættes den promille, hvormed den amtskommunale grundskyld skal opkræves, af amtsrådet i forbindelse med vedtagelsen af det årlige overslag.

Stk. 2. Ved påligning af bidrag til den for Bornholms købstæder og landdistrikter fælles amtsfond har det sit forblivende ved de hidtil gældende regler for så vidt angår fordelingen af amtsfondens udgifter mellem købstæder og land, jfr. kgl. anordning af 15. maj 1949 angående det amtskommunale fællesskab på Bornholm.

§ 5.

Stk. 1. Fritaget for kommunal grundskyld er:

a) De staten tilhørende kongelige slotte og palæer med tilliggende.

b) Andre staten eller kommunerne tilhørende ejendomme med undtagelse af ejendomme, der anvendes erhvervsmæssigt til landbrug, havebrug, skovdrift eller udleje, eller som henligger ubenyttede. Såfremt kun en del af en ejendom opfylder betingelserne for fritagelse for kommunal grundskyld, omfatter fritagelsen alene den del af grundværdien, der falder på denne del.

c) De af fritagelsesbestemmelsen i § 49, stk. 1, litra g, i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme omfattede gesandtskabs- og konsulatsejendomme.

d) De i § 6 i lov af 31. marts 1891 om anlæg af en frihavn omhandlede grunde.

Stk. 2. De Danmarks Nationalbank ved § 21 i lov nr. 116 af 7. april 1936 tilståede skattebegunstigelser berøres ikke af denne lov.

Stk. 3. Er der inden denne lovs ikrafttræden i medfør af bestemmelsen i § 16, stk. 3, i lov nr. 188 af 20. maj 1933 om kommunale ejendomsskatter meddelt fritagelse for kommunal grundskyld af udtørrede ferskvandsarealer, kan indenrigsministeren forlænge denne fritagelse inden for det i nævnte bestemmelse angivne tidsrum.

Stk. 4. Er der inden denne lovs ikrafttræden ved kgl. bevilling til inddæmning og udtørring af dele af havet indrømmet bevillingshaverne skattefrihed i et begrænset åremål, skal den ved bestemmelsen i § 16, stk. 4, i lov nr. 188 af 20. maj 1933 om kommunale ejendomsskatter hjemlede frihed for kommunal grundskyld af det inddæmmede og udtørrede areal også — inden for det pågældende åremål — omfatte grundskyld i henhold til nærværende lov.

Stk. 5. Skattelempelser med hensyn til kommunal grundskyld, som måtte være indrømmet i medfør af lovgivningen om støtte til boligbyggeri, jfr. § 72 i lov nr. 107 af 14. april 1955 om byggeri med offentlig støtte, omfatter også kommunal grundskyld i henhold til nærværende lov, men kun indtil udløbet af det tidsrum, for hvilket lempelserne er tilstået i henhold til de nævnte lovbestemmelser.

§ 6.

Stk. 1. Kommunalbestyrelsen kan meddele hel eller delvis fritagelse for kommunal grundskyld for:

- a. Skoler, hospitaler, sygehuse, statsanerkendte rekonvalescenthjem samt statsanerkendte opdragelseshjem og statsanerkendte institutioner for forebyggende børneforsorg, biblioteker under offentligt tilsyn og offentligt tilgængelige museer.
- b. Sports- og idrætsanlæg tilhørende gymnastik-, idræts- og skytteforeninger eller andre organisationer med samme formål.
- c. Ejendomme, der anvendes til ungdomslejre og -lejrpladser eller til feriekolonier for børn, når ejeren er en organisation, hvis hovedformål er at fremme børns eller unge menneskers friluftsliv.
- d. Ikke erhvervsmæssigt drevne forsamlingshuse.
- e. Elektricitets-, gas- og vandværker, når adgangen til leverance fra værket står åben for alle inden for det område, hvori værket arbejder, for så vidt værkets indtægter — bortset fra normal forrentning af en eventuel indskudskapital — ifølge vedtægtsmæssig bestemmelse udelukkende kan anvendes til værkets formål.

Stk. 2. Fritagelse i medfør af denne paragraf kan dog højst tilstås i samme omfang, som de omhandlede ejendomme i medfør af bestemmelserne i § 49 i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme er fritagne for grundskyld til staten.

§ 7.

Stk. 1. Kommunalbestyrelsen kan meddele hel eller delvis fritagelse for kommunal grundskyld af ejendomme, der ejes af almenvelgørende stiftelser eller andre institutioner med almennyttigt formål. Fritagelse kan dog højst tilstås i samme omfang, som de omhandlede ejendomme i medfør af bestemmelsen i § 50, stk. 1, i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme fritages for grundskyld til staten.

Stk. 2. Hvor en skov som følge af brand, storm, svampeangreb eller lignende begivenheder har lidt skade på træbestanden, og dette har medført, at finansministeren i henhold til bestemmelsen i § 50, stk. 2, i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme har meddelt fritagelse for svarelse af grundskyld til staten, kan kommunalbestyrelsen fritage den pågældende ejendom for kommunal grundskyld i et omfang, der forholdsmæssigt ikke overstiger den af finansministeren meddelte fritagelse.

II. Ejendomsskyld.

§ 8.

Stk. 1. Af faste ejendomme svares i en overgangsperiode en afgift, der benævnes kommunal ejendomsskyld, og som udredes efter nedenstående regler.

Stk. 2. Den ejendomsskyld, som — beregnet med en promille svarende til gennemsnittet af de i vedkommende kommune almindeligt benyttede ejendomsskyldpromiller i de 4 før 1. april 1957 senest afsluttede skatteår — efter de hidtil gældende regler ville have påhvilet de enkelte ejendomme for det før 1. april 1957 senest afsluttede skatteår, for købstædernes vedkommende med tillæg af den forøgelse af ejendomsskylden, der er foreskrevet i § 1, stk. 1, i lov nr 166 af 24. maj 1955, fikses som kommunal ejendomsskyld for ejen-

dommene. Efter den almindelige vurdering, der i henhold til § 1 i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme skal finde sted i 1960, og efter hver senere almindelig vurdering nedskrives den afgift, der herefter påhviler ejendommene med 10 pct. af det oprindeligt fikserede beløb, således at nedskrivningen foretages pr. den 1. april, der følger nærmest efter den pågældende almindelige vurdering.

Stk. 3. Ved den i stk. 2 omhandlede fiksering bortses fra fritagelser for kommunal ejendomsskyld, herunder fritagelse for den ved § 1, stk. 1, i lov nr. 166 af 24. maj 1955 foreskrevne forøgelse af ejendomsskylden, således at den fikserede kommunale ejendomsskyld fastsættes til den ejendomsskyld, der — beregnet som i stk. 2, 1. pkt., angivet — ialt ville have påhvilet ejendommen på tidspunktet for fikseringen, såfremt ejendommen ikke havde været helt eller delvis fritaget for kommunal ejendomsskyld.

Stk. 4. Såfremt den ansættelse, der er lagt til grund for beregningen af den ejendomsskyld, der svares for det før 1. april 1957 senest afsluttede skatteår, senere ændres som følge af klage eller revision, finder regulering af afgiften sted.

§ 9.

Hvor der i medfør af bestemmelserne i §§ 72—75 i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme foretages regulering af den for en ejendom fikserede ejendomsskyld til staten, finder en tilsvarende regulering af den kommunale ejendomsskyld sted. For amtskommunernes vedkommende kan indenrigsministeren i de i nævnte lovs §§ 73—75 nævnte tilfælde tilstå nedsættelse af ejendomsskylden, udover hvad der følger af reglen i 1. punktum.

§ 10.

Stk. 1. Såfremt en ejendom i sin helhed eller samtlige de på ejendommen værende bygningers grund, gårdsplads og have i medfør af bestemmelserne i § 5 er fritaget for kommunal grundskyld, skal den på ejendommen hvilende kommunale ejendomsskyld ikke erlægges, så længe fritagelsen for grundskyld består. Såfremt de på ejendommen værende

bygningers grund, gårdsplads og have kun er delvis fritaget for kommunal grundskyld i medfør af bestemmelserne i § 5, indtræder fritagelse for kommunal ejendomsskyld i det omfang, hvori bygningernes grund, gårdsplads og have er fritaget for kommunal grundskyld.

Stk. 2. Når der i medfør af bestemmelserne i §§ 6—7 kan meddeles hel eller delvis fritagelse for kommunal grundskyld af en ejendom, kan der af kommunalbestyrelsen tillige meddeles hel eller delvis fritagelse for den ejendommen påhvilende kommunale ejendomsskyld. Fritagelse kan dog højst tilstås i samme omfang, som ejendommen er fritaget for den på ejendommen hvilende ejendomsskyld til staten (jfr. § 76 i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme).

§ 11.

Stk. 1. I tilfælde, hvor en bygning ved deklaration fra ejeren er underkastet bestemmelserne i § 7 i lov nr. 137 af 12. marts 1918 om bygningsfredning, kan indenrigsministeren tilstå hel eller delvis fritagelse for så stor en del af den ejendommen til enhver tid påhvilende kommunale ejendomsskyld, som forholdsmæssigt falder på den fredede bygning.

Stk. 2. En ejendom, hvortil der hører frugtplantage på 2000 m² eller derover, og som i det før 1. april 1957 senest afsluttede skatteår har været helt eller delvis fritaget for kommunal ejendomsskyld i henhold til § 2 i lov nr. 189 af 11. juni 1954 om beskatning af frugtplantager, er fritaget for så stor en del af den ejendommen til enhver tid påhvilende kommunale ejendomsskyld, som svarer til forholdet mellem det skattebeløb, der som følge af fritagelsen ikke skulle erlægges i det nævnte skatteår, og den ejendomsskyld, der uden fritagelsen ville have påhvilet ejendommen i samme skatteår. Var fritagelsen i henhold til den ovennævnte lov af 11. juni 1954 tidsbegrænset, gælder den heromhandlede fritagelse dog kun for resten af det pågældende tidsrum. Såfremt en ejendom, hvortil der hører frugtplantage på 2000 m² eller derover, — uanset foranstående bestemmelser — ikke er fritaget for kommunal ejendomsskyld, kan kommunalbestyrelsen meddele fritagelse her-

for i samme omfang, som ejendommen i medfør af bestemmelsen i § 77, stk. 2, i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme er fritaget for ejendomsskyld til staten.

Stk. 3. En ejendom, der i det før 1. april 1957 senest afsluttede skatteår har været helt eller delvis fritaget for kommunal ejendomsskyld i henhold til lovgivningen om byggeri med offentlig støtte, er for den resterende del af den i henhold til vedkommende lovbestemmelse fastsatte fritagelsesperiode fritaget for så stor en del af den ejendommen til enhver tid påhvilende kommunale ejendomsskyld, som svarer til forholdet mellem det skattebeløb, der som følge af fritagelsen ikke skulle erlægges i det nævnte skatteår, og den ejendomsskyld, der uden fritagelsen ville have påhvilet ejendommen i samme skatteår.

Stk. 4. Den ved bestemmelsen i § 19, stk. 1, nr. 3, i lov nr. 188 af 20. maj 1933 om kommunale ejendomsskatter hjemlede tidsbegrænsede frihed for kommunal ejendomsskyld af hede- og klitplantager skal også — inden for det pågældende åremål — omfatte kommunal ejendomsskyld i henhold til nærværende lov.

III. Ejendomme beliggende i flere kommuner.

§ 12.

Når en i flere kommuner beliggende ejendom under eet er vurderet til grundskyld til staten, foretages der, jfr. § 33, stk. 2, i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme, af vedkommende vurderingsråd ved vurderingerne en fastsættelse af, hvor stor en del af grundværdien og ejendomsværdien for den pågældende ejendom og eventuelle fradrag for forbedringer der må henføres til hver af kommunerne. Ved anvendelsen af bestemmelserne i §§ 72—74 i samme lov må der ved afgørelsen af, om forskelsværdien ved en ejendomsansættelse bliver mindre end 5 pct. af grundværdien, jfr. lovens § 72, alene henses til ejendommen som helhed og ikke til de i de enkelte kommuner beliggende dele af ejendommen. Såfremt ejendommen er delvis fritaget for grundskyld eller ejendomsskyld til kommunen, skal vurderingsrådet, jfr.

lovens § 33, stk. 4, efter begæring af enhver af kommunerne fastsætte, hvorledes den ikke fritagne del af grundværdien (med eventuelt fradrag for forbedringer) eller af ejendomsværdien fordeles sig på kommunerne.

§ 13.

De af vurderingsrådene i henhold til § 12 truffne afgørelser kan såvel af vedkommende skattepligtige som af de interesserede kommunalbestyrelser indankes for vedkommende skyldråd og for landsskatteretten i overensstemmelse med reglerne i afsnit I. G. i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme.

IV. Dækningsafgift.

§ 14.

Stk. 1. Det kan i en af vedkommende kommunalbestyrelse affattet, af indenrigsministeren godkendt vedtægt bestemmes, at der af offentlige ejendomme, af hvilke der ikke svares kommunal grundskyld og ejendomsskyld, som bidrag til kommunens udgifter til gaders og vejes vedligeholdelse, renholdelse, belysning m. v. skal svares en særlig dækningsafgift af grundværdien og — i en overgangsperiode — af ejendomsværdien efter fradrag af grundværdien (forskelsværdien).

Stk. 2. De af indenrigsministeren forud for nærværende lovs ikrafttræden godkendte vedtægter for opkrævning af dækningsafgift bevarer deres gyldighed med den ændring, at dækningsafgift af forskelsværdien bliver at beregne efter regler svarende til de i § 8 om fiksering og nedskrivning af kommunal ejendomsskyld fastsatte. Beregningen sker på grundlag af den dækningsafgift, der ville have været at erlægge af ejendommens forskelsværdi i det før 1. april 1957 senest afsluttede skatteår, såfremt ejendomsskyld i vedkommende kommune i dette skatteår var opkrævet med en promille svarende til gennemsnittet af de af kommunen almindeligt benyttede ejendomsskyldpromiller i de 4 før 1. april 1957 senest afsluttede skatteår.

Stk. 3. I København erlægges for vandforsyning fra Københavns kommunes vandværk en afgift, hvis størrelse fastsættes i en særlig vedtægt for vandforsyningen.

V. Skatternes forfaldstid og erlæggelse m. v.

§ 15.

Stk. 1. Skatteåret løber fra 1. april til 31. marts.

Stk. 2. De i medfør af lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme foretagne vurderinger lægges til grund ved skatteeberregningen fra og med det skatteår, for hvilket vurderingerne efter bestemmelserne i den nævnte lovs § 79, stk. 2—4, første gang vil være at lægge til grund ved beregning af skatten til staten.

§ 16.

Stk. 1. Grundskyld og ejendomsskyld samt dækningsafgift opkræves i 2 eller flere lige store rater efter kommunalbestyrelsens nærmere bestemmelse med forfaldstid den 1. i de måneder, som kommunalbestyrelsen bestemmer.

Stk. 2. Sker betaling ikke til den af kommunalbestyrelsen efter forfaldsdagen bestemte tid, er kommunalbestyrelsen berettiget til at fordrø skattebeløbet forrentet fra forfaldsdagen med $\frac{1}{2}$ pct. månedlig for hver påbegyndt måned, indtil betaling sker.

Stk. 3. Enhver af de nævnte skatter og afgifter tilligemed påløbne renter bliver, såfremt de ikke er betalt inden den 3. i den efter forfaldsdagen følgende måned, efter lovlig omgang at søge inddrevet ved udpantning.

Stk. 4. De om udpantning for de nævnte skatter og afgifter for Københavns og Frederiksberg kommuner gældende regler og vedtægtsmæssige bestemmelser berøres ikke af nærværende lov.

§ 17.

For de amtskommunale ejendomsskatter, der opkræves sammen med ejendomsskatterne til staten, kommer bestemmelserne i § 16 ikke til anvendelse.

§ 18.

Stk. 1. Samtlige skattebeløb med påløbne renter hæfter på den pågældende ejendom i dens helhed med den for kommunale skatter og afgifter hjemlede pante- og fortrinsret og svares af den, der er ejer af ejen-

F. t. l. om beskatning til kommunerne af faste ejendomme.

dommen ifølge erhvervsdokument tinglyst som adkomst, eller af brugeren, såfremt denne ifølge lovgivningen skal udrede skatterne af ejendommen.

Stk. 2. Påklage af en sket ansættelse fritager ikke for pligt til betaling til forfaldstid.

Stk. 3. Ændres en ansættelse ifølge klage eller revision, bliver eventuel berigtigelse at foretage senest ved førstkommande opkrævning.

Stk. 4. Hvor ændring af ansættelsen eller af skatteberegningen medfører godtgørelse af erlagt skat, har den skattepligtige krav på renter, 5 pct. p. a., af det skattebeløb, der tilbagebetales, for tiden fra datoen for indbetalingen til datoen for tilbagebetalingen. Sker godtgørelse i form af afkortning i det skattebeløb, der skal erlægges ved førstkommande opkrævning, beregnes renterne for tiden til sidste rettidige betalingsdag ved denne opkrævning.

§ 19.

Udover, hvad bestemmelserne i denne lov hjemler, kan kommunal grundskyld og ejendomsskyld hverken eftergives eller på anden måde lempes.

VI. Lovens ikrafttræden m. v.

§ 20.

Stk. 1. Denne lov træder i kraft den 1. januar 1957. Dog svares de for skatteåret 1956—57 pålignede kommunale ejendomsskatter efter de hidtil gældende regler.

Stk. 2. De amtskommunale ejendomsskatter for tiden 1. januar—31. marts 1957 bortfalder.

Stk. 3. Ejendomsskatter efter denne lovs bestemmelser svares første gang for skatte-

året 1957—58. Fastsættelse af grundskyldpromiller og — for sognekommunernes vedkommende — af udskrivningsforhold i medfør af bestemmelserne i §§ 2—3 sker første gang med virkning for skatteårene 1957-58—1960-61.

Stk. 4. Samtidig med, at de i denne lov indeholdte bestemmelser kommer til anvendelse, ophæves:

1. de endnu gældende bestemmelser i lov af 6. juli 1867 om landkommuners styrelse,
2. de endnu gældende bestemmelser i lov nr. 85 af 15. maj 1903 om ændringer i den kommunale beskatning, bortset fra § 35, stk. 1,
3. de endnu gældende bestemmelser i lov nr. 83 af 31. marts 1926 om kommunale ejendomsskatter,
4. lov nr. 188 af 20. maj 1933, således som denne lov er ændret ved § 25 i lov nr. 100 af 14. april 1937 og lov nr. 361 af 22. december 1954. De i lovens § 8 fastsatte regler om ydelse af statstilskud til nedbringelse af den amtskommunale grundskyld forbliver dog i kraft.

§ 21.

Med hensyn til beskatningen til amtskommunen betragtes Marstal som hidtil som sognekommune.

§ 22.

Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler vedrørende gennemførelsen af nærværende lov.

§ 23.

Denne lov gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Bemærkninger til lovforslaget.

De nugældende regler vedrørende kommunale ejendomsskatter findes i lov nr. 188 af 20. maj 1933, således som denne lov er ændret ved § 25 i lov nr. 100 af 14. april 1937 om en fælleskommunal udligningsfond og ved lov nr. 361 af 22. december 1954 om ændring af lov om kommunale ejendomsskatter.

Loven af 1933 var med visse ændringer en videreførelse af lov nr. 83 af 31. marts 1926 om kommunale ejendomsskatter, som derimod ved sin indførelse betød en afgørende ændring af de indtil da gældende regler om den kommunale beskatning af faste ejendomme. Denne ændring var på sin side en følge af de ved lov nr. 352 af 7. august 1922 om beskatning til staten af faste ejendomme indførte principper for ejendomsbeskatning, hvorefter skat på fast ejendom skulle udredes som en skat på grundværdien (grundskyld) og en skat på den såkaldte forsølsværdi (ejendomsskyld).

Da de grundlæggende principper for beskatningen af fast ejendom til staten synes som hidtil at burde være normgivende for den tilsvarende beskatning til kommunerne, har man under hensyn til det samtidig forelagte forslag til lov om ændring i lov nr. 179 af 23. juni 1956 om vurdering af landets faste ejendomme udarbejdet det foreliggende forslag til lov om kommunale ejendomsskatter. I dette forslag er først og fremmest foretaget de ændringer i reglerne om den kommunale ejendomsbeskatning, som vil være en naturlig følge af de ændringer af ejendomsbeskatningen til staten, der er stillet forslag om, og samtidig er tilstræbt en vis forenkling og à jourføring.

Den vigtigste ændring findes i lovforslagets § 8, hvorefter ny påligning af ejendomsskyld ikke længere skal finde sted, og hvorefter den ejendomsskyld, der hviler på ejendommene ved lovens ikrafttræden, fikseres, og det fikserede afgiftsbeløb efterhånden nedskrives. Disse regler svarer ganske til bestemmelserne i § 71 i det samtidig fremsatte lovforslag vedrørende beskatningen til staten af faste ejendomme. De til dette lovforslags § 71 knyttede bemærkninger har også gyldighed for den kommunale ejendomsskats vedkommende, og der kan derfor vedrørende de foreslåede reglers gennemførelse i det hele henvises til disse bemærkninger.

En anden hovedændring er et forslag om, at man for sognekommunernes vedkommende ændrer reglerne for fordelingen af skatteudskrivningen på fast ejendom og indkomst. Efter de gældende regler

fastsættes der for 4-årige perioder et ligningsforhold, der angiver, hvorledes de udskrevne beløb skal fordeles på fast ejendom og indkomst. Dette har medført, at forholdet mellem grundskyldpromille og skatteprocent har ændret sig, når det ene af beskatningsgrundlagene (f. eks. indkomsten) i løbet af 4-årsperioden er steget stærkere end det andet (grundværdien). Efter forslaget skal der i stedet for — for 4 år ad gangen — fastsættes et forhold mellem grundskyldpromillen og skatteprocenten (kaldet udskrivningsforholdet). Herved vil opnås, at forskydninger i det indbyrdes forhold mellem de to beskatningsgrundlag (f. eks. som følge af en forhøjelse alene af indkomstgrundlaget) inden for 4-årsperioden vil indvirke *samtidig* såvel på grundskyldpromillen som på skatteprocenten, der begge derved automatisk vil blive tilpasset det til enhver tid bestående forhold mellem de to beskatningsgrundlag. Samtidig foreslås det for at tilvejebringe større ensartethed i sognekommunernes beskatningsforhold, at der fastsættes et maksimum for udskrivningsforholdets størrelse.

Forslaget indeholder iøvrigt ingen bestemmelser, som på afgørende måde bryder med de nuværende grundlæggende principper for påligning af kommunale ejendomsskatter.

Bortset fra bestemmelserne i §§ 8, 10, 11, 15, 18 og 26 i den kommunale ejendomsskattelov af 1933 er denne lovs reguler optaget i nærværende lovforslag, dog med de modifikationer, der følger af, at man har fundet det naturligt at benytte lejligheden til i størst muligt omfang at bringe de enkelte bestemmelser i overensstemmelse med de tilsvarende bestemmelser i det samtidig fremsatte forslag vedrørende beskatning til staten af faste ejendomme (i det følgende kaldet „statsejendomsskattelovforslaget“). Ved opbygningen af forslaget har man herud i det væsentlige fulgt principperne i det forslag til lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme, der findes optaget i den i 1950 afgivne 2. del af skattelovskommissionens betænkning (i det følgende kaldet „kommissionsforslaget“).

Med hensyn til de ovennævnte paragraffer i 1933-loven, der ikke er medtaget i forslaget, bemærkes følgende:

1933-lovens §§ 8, 10 og 11 indeholder reglerne om ydelse af tilskud fra statskassen til nedbringelse af den amtskommunale grundskyld. Der har

tidligere været rejst spørgsmål om ændring af denne tilskudsordning. Spørgsmålet herom må dog formentlig afvente en samlet revision af de gældende regler for fordeling af de offentlige udgifter mellem staten og kommunerne, og tilskudsordningen foreslås derfor ved nærværende lovforslag opretholdt uændret. Da reglerne om tilskudets fordeling for en del bygger på de regler i 1933-loven, der foreslås ophævet (nemlig reglerne om påligning af ejendomsskyld), må det ud fra systematiske hensyn anses for mindre hensigtsmæssigt, at de pågældende bestemmelser optages direkte i den foreslåede nye lov om kommunale ejendomsskatter, og i stedet herfor foreslås det derfor, at 1933-loven for disse bestemmelses vedkommende fortsat skal have gyldighed, jfr. herved forslagens § 20, stk. 4.

1933-lovens § 15 fastsætter, at de nærmere regler for påligning og opkrævning af de kommunale skatter kan fastsættes i en særlig vedtægt for hver enkelt kommune. Da sådanne vedtægter næppe vil kunne have selvstændig betydning ved siden af de detaljerede regler, som forslaget indeholder, har man — ligesom skattelovskommissionen — undladt at optage den pågældende bestemmelse i forslaget.

1933-lovens § 18 hjemler en begrænset adgang for kommunalbestyrelsen til at meddele fritagelse for grundskyld, når særlige byplanmæssige hensyn taler herfor. Bestemmelsen har efter de foreliggende oplysninger mistet sin betydning. Den er ligeledes udeladt i kommissionsforslaget (jfr. herved bemærkningerne til dette forslags §§ 10—11).

1933-lovens § 26 med overgangsregler for visse forpagtningsforhold må ifølge bemærkningerne til § 19 i kommissionsforslaget nu antages at have mistet enhver betydning og er derfor af skattelovskommissionen i samråd med landbrugsministeriet foreslået ophævet. De i nærværende forslag indeholdte ændringer af den kommunale ejendomsbeskatning skulle ikke gøre optagelsen af en lignende bestemmelse nødvendig, idet forslaget ikke indebærer sådanne ændringer i de om den kommunale ejendomsbeskatning gældende regler, at det vil have nogen afgørende indflydelse på de påløbende kommuneskatters samlede størrelse inden for de åremål, for hvilke brugsforhold normalt aftales.

Vedrørende indholdet af lovforslagets enkelte paragraffer bemærkes iøvrigt følgende:

Til § 1.

Medens den kommunale ejendomsskyld som foran nævnt foreslås fikseret og aftrappet, bevares efter forslaget den kommunale grundskyld som en varig afgift på de faste ejendomme i hver kommune.

Af paragraffen fremgår det, at kun ejendomme, for hvilke der i medfør af lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme er foretaget ansættelse af grundværdien, kan pålignes kommunal grundskyld, og at der, forinden påligningen foretages, på sædvanlig måde skal ske fradrag for forbedringer på samme måde som ved beskatningen til staten. Grundskylden beregnes som en bestemt promille af det efter fradraget fremkommende beløb.

Til § 2.

De hidtil gældende regler om fastsættelsen af de promiller, hvormed den kommunale grundskyld skal opkræves, er indeholdt i 1933-lovens §§ 4—7.

Ved udarbejdelsen af lovforslaget har man fundet det naturligt at samle bestemmelserne om København, Frederiksberg, købstæderne, flækkerne og Marstal kommune i en paragraf. De for disse kommuner gældende bestemmelser om ejendomsbeskatning er jo iøvrigt, efter at nogle af de i den gældende lov indeholdte overgangsbestemmelser har mistet deres betydning, allerede nært beslægtede.

Det foreslås iøvrigt, at den promille, hvormed den kommunale grundskyld skal opkræves, som hidtil fastsættes af kommunalbestyrelserne for 4-årige perioder ad gangen, hvorved det er en forudsætning, at promillen fastsættes til samme størrelse for alle 4 år indenfor perioden.

For Københavns og Frederiksberg kommuner har der tidligere været fastsat bestemte overgrænser for grundskyldpromillens størrelse, men disse grænser er bortfaldet ved lov nr. 361 af 22. december 1954.

For købstadkommunerne, flækkerne og Marstal kommune gælder der fremdeles en maksimalgrænse for udskrivningen af ejendomsskatter, hvilken grænse nærmere er udtrykt således i § 5, stk. 1, 3. pkt., i loven af 1933:

„Ved promillernes fastsættelse vil det være at iagttage, at den kommunale grundskyld og ejendomsskyld ikke kommer til at udgøre mere end 1/6 af alle de udgifter, som efter gennemsnittet af det sidste tiår i det hele har været genstand for ligning på fast ejendom og på personer med tillæg af den kommunale ejendomsskyld, der i skatteåret 1925—26 blev opkrævet i kommunen i henhold til lov nr. 85 af 15. maj 1903 § 21“.

I paragraffens følgende stykker er det fastsat, hvilke skatter der skal tages i betragtning ved beregningen af det pågældende maksimum.

Endvidere er købstæderne ifølge bestemmelsen i § 5, stk. 4, i loven af 31. marts 1926, der er opretholdt ved § 5, stk. 4, i loven af 1933, afskåret fra

at forhøje deres grundskyldpromille med mere end 1 for hver 4-års periode.

Ved en særlig lov af 24. maj 1955 er det dog pålagt købstadkommunerne som et led i udligningen af huslejeniveauet at gennemføre visse forhøjelser af ejendoms- og grundskyldpromillerne udover de nævnte grænser.

Som det fremgår af bestemmelserne, har man i den bestående lovgivning i princippet en varierende maksimumsgrænse for ejendomsbeskatningen i købstæderne, således at grænsen ikke alene varierer fra kommune til kommune, men også for den enkelte kommune varierer med konjunkturernes som helhed, med kommunens størrelse (indlemmelser), med de kommunale udgifter og andre faktorer.

Da det har vist sig, at de omtalte bestemmelser om begrænsning i adgangen til frit at fastsætte grundskyldpromillen har haft meget ringe betydning, idet de promiller, hvormed grundskylden i langt de fleste bykommuner opkræves, ligger endog langt under det tilladte maksimum, har man fundet det naturligt, at disse bestemmelser bortfalder i forbindelse med den her foreslåede fiksering af ejendomsskylden. Samtidigt foreslås det, at bykommunernes adgang til at nedsætte grundskyldpromillen bortfalder. En tilsvarende ændring i de gældende regler var foreslået ved det i maj 1954 og senere fremsatte forslag til lov om ændring af lov om kommunale ejendomsskatter.

Bestemmelsen i stk. 2 om, at beslutning om promillernes fastsættelse træffes i forbindelse med vedtagelsen af overslaget for det første regnskabsår i en 4-års periode, er i overensstemmelse med de hidtil gældende regler, jfr. lovens § 4, stk. 1, 3.—4. pkt., og § 5, stk. 5.

Til § 3.

Medens man, som anført i bemærkningerne til § 2, for købstadkommunernes vedkommende hidtil har udskrevet kommunale ejendomsskatter efter promiller, der fastsættes for 4-årige perioder ad gangen, og som er de samme for alle år indenfor en periode, har man i sognekommunerne pålignet ejendomsskatterne på den måde, at amtsrådet hvert 4. år for hver enkelt sognekommune og efter sognerådets indstilling har fastsat forholdet mellem skatteudskrivning på ejendomme og skatteudskrivning på person, det såkaldte ligningsforhold, for den kommende 4-års periode. Som regel er ligningsforholdet fastsat ens for hvert år i fireårsperioden; men der har intet været til hinder for — f. eks. til imødegåelse af en forudset økonomisk udvikling i kommunen eller til formidling af overgangen til et ændret ligningsforhold — at fastsætte

ligningsforholdet forskelligt for de enkelte år, og den bestående adgang hertil har også i et vist omfang været udnyttet. Ved lov nr. 361 af 22. december 1954 blev der indført adgang for amtsrådet dels til at fastsætte et ligningsforhold for en kortere periode end 4 år, dels til at ændre et tidligere fastsat ligningsforhold med virkning for den resterende del af perioden. De pågældende bestemmelser tager sigte på forholdene i stærkt voksende kommuner og fastsætter udtrykkeligt, at vægtige grunde skal foreligge, for at bestemmelserne skal kunne bringes til anvendelse.

Som anført i de almindelige bemærkninger foreslås de gældende regler om ligningsforhold afløst af regler om et forhold mellem grundskyldpromille og skatteprocent (udskrivningsforhold). Disse regler går ud på, at amtsrådet efter indstilling fra sognerådet for 4-årige perioder ad gangen skal fastsætte et bestemt forhold mellem den grundskyldpromille og den skatteprocent, der i 4-års perioden skal anvendes i kommunen. Dette forhold kan dog højst fastsættes til 5, d. v. s., at grundskyldpromillen talmæssigt højst må være 5 gange skatteprocenten; når denne overgrænse iagttages, kan udskrivningsforholdet iøvrigt fastsættes frit.

Efter de gældende regler vil det, når der er fastsat et ligningsforhold, på forhånd være givet, hvor stor en del af skattebehovet, der skal dækkes ved udskrivning på henholdsvis de faste ejendomme og indkomsterne. Efter den foreslåede nyordning vil noget tilsvarende ikke være tilfældet, idet spørgsmålet om skatteudskrivningens fordeling ikke alene vil være bestemt af det fastsatte udskrivningsforhold, men tillige vil bero på det indbyrdes forhold mellem de to beskatningsgrundlag (de faste ejendomme og indkomsterne) i det enkelte skatteår. Som følge af den foreslåede fiksering af den kommunale ejendomsskyld skal grundskyldpromillen alene beregnes på basis af grundværdierne, medens skatteprocenten som hidtil skal beregnes på basis af de ansatte indkomster til staten for de personer, der svarer opholdskommuneskat til den pågældende kommune.

Tænker man sig f. eks., at en kommune ialt skal udskrive 1,2 mill. kr., at der er fastsat et udskrivningsforhold på 4, og at kommunen har følgende beskatningsgrundlag:

Skattepligtige indkomster	18 mill. kr.
Skattepligtige grundværdier	30 mill. kr.,

vil skattesatserne og fordelingen af skattebehovet på de to beskatningsgrundlag efter den foreslåede nyordning kunne beregnes således:

1 pct. af indkomsterne udgør	180 000 kr.
4 × 1 % af grundværdierne udgør	120 000 -
ialt	<u>300 000 kr.</u>

Da udskrivningsbehovet andrager 1,2 mill. kr., bliver skatteprocenten herefter 4 og grundskyldpromillen 16.

Det beløb, der herefter skal tilvejebringes som opholdskommuneskat, andrager 4 pct. af 18 mill. kr. = 720 000 kr., medens det beløb, der skal udskrives som grundskyld, andrager 16 % af 30 mill. kr. = 480 000 kr.

Såfremt grundskyldpromillen for 1956-57 overstiger 7 gange skatteprocenten for samme år, behøver udskrivningsforholdet ikke straks at nedsættes til 5, men der er ved bestemmelsen i stk. 3 åbnet adgang til en trinvis nedsættelse af udskrivningsforholdet. Herefter skal udskrivningsforholdet for den første periode nedsættes med mindst $\frac{1}{5}$ af det, udskrivningsforholdet androg for 1956-57, og for de følgende 4-års-perioder med mindst $\frac{1}{5}$ af det, udskrivningsforholdet androg i den nærmest foregående periode.

Til § 4.

Bestemmelserne i denne paragraf, der omhandler påligning af amskommunal grundskyld, svarer ganske til bestemmelserne herom i 1933-lovens § 7.

Til § 5.

Bestemmelserne i denne paragraf omhandler de ejendomme, der ifølge selve loven er fritagne for kommunal grundskyld eller — for stk. 3's vedkommende — af indenrigsministeren kan fritages for kommunal grundskyld. De nugældende fritagelsesbestemmelser vedrørende disse ejendomme findes i 1933-lovens § 16. Når man i forslaget ikke udtrykkeligt har anført de i denne paragrafs stk. 1 under 1—3 nævnte ejendomme (jernbane-, havne- og kanal anlæg, torve, offentlige gader m. v. samt kirker og kirkegårde), skyldes det, at disse ejendomme ifølge § 7 i loven af 23. juni 1956 om vurdering af landets faste ejendomme er undtagne fra vurdering, og at der følgelig ikke kan blive tale om påligning af kommunal grundskyld, jfr. nærværende lovforslags § 1.

Med hensyn til bestemmelsen i stk. 1, b, bemærkes, at de stat eller kommune tilhørende ejendomme, som henligger ubenyttede, efter forslaget ikke vil være fritagne for kommunal grundskyld. Forslaget betegner på dette punkt en indskrænkning i den skattefrihed, der efter de gældende regler tilkommer offentlige ejendomme, men er i overensstemmelse med kommissionsforslaget og

svarer ganske til den regel om kommunale ejendommers fritagelse for grundskyld til staten, der er optaget i statsejendomsskattelovforslaget.

De i stk. 2—5 indeholdte bestemmelser hjemler for visse særlige grupper af ejendomme fortsat fritagelse for kommunal grundskyld i det omfang, sådanne fritagelser i henhold til hidtil gældende ret har været tilstået. Bestemmelserne vedrører Danmarks Nationalbank, for hvilken institution fritagelsen i henhold til loven har virkning uden tidsbegrænsning, samt udtørrede ferskvands- og havarealer og grunde, der er bebyggede med offentlig støtte. Man har ment det rigtigt, at der tilvejebringes hjemmel for opretholdelse eller forlængelse af fritagelser, der er tilstået på disse sidste områder, indenfor det tidsrum, de er meddelt eller kunne meddeles. Med hensyn til skattelempelse i anledning af nye inddæmninger m. v. henvises til bestemmelserne i afsnit D. i loven om vurdering af landets faste ejendomme.

Henvisningen i stk. 5 til lovgivningen om støtte til boligbyggeri gælder lovene nr. 204 af 3. juli 1916, nr. 148 af 31. marts 1917, nr. 155 af 20. marts 1918, nr. 63 af 12. februar 1919, nr. 60 af 25. februar 1920, nr. 150 af 1. april 1921, nr. 122 af 1. april 1922, nr. 168 af 1. maj 1922, nr. 103 af 28. marts 1923, nr. 168 af 1. maj 1923, nr. 163 af 4. juni 1924, nr. 86 af 31. marts 1926, nr. 123 af 4. april 1928, nr. 97 af 13. marts 1943, lovanordning nr. 511 af 13. december 1943, lovanordning nr. 363 af 13. december 1944, lov nr. 594 af 21. december 1945, lov nr. 235 af 30. april 1946, lov nr. 52 af 5. marts 1954, lov nr. 362 af 22. december 1954 og lov nr. 107 af 14. april 1955.

Til §§ 6—7.

Bestemmelserne i disse paragraffer er affattet i nær tilknytning til de tilsvarende bestemmelser i statsejendomsskattelovforslaget, jfr. dettes §§ 49—50. For de i § 6 omhandlede ejendomme er der dog foreslået bestemmelser om lovmæssig fritagelse for grundskyld til staten, medens fritagelsen for kommunal grundskyld foreslås gjort til en bevilgningssag, jfr. den beslægtede bestemmelse i 1933-lovens § 17. I overensstemmelse med kommissionsforslaget har man foreslået adgangen for kommunalbestyrelserne til at meddele fritagelse begrænset således, at fritagelse for kommunal grundskyld forholdsmæssigt ikke kan overstige den fritagelse, der tilkommer eller bevilges de pågældende ejendomme med hensyn til grundskyld til staten. En sådan begrænsning er dog ikke foreslået i kommissionsforslaget med hensyn til de fritagelser, der skal kunne meddeles efter nærværende forslags

§ 7, stk. 1, men må anses for nødvendig, såfremt den begrænsning, der i kommissionsforslaget er foreslået for de ejendommers vedkommende, der omhandles i nærværende forslags § 6, skal have reel betydning.

Til §§ 8—9.

Forslagets regler om påligning af kommunal ejendomsskyld er, som anført i de indledende bemærkninger, en direkte følge af de i statsejendomsskattelovforslaget indeholdte regler om fiksering af den bestående ejendomsskyld og nedskrivning af denne over en årrække, og der kan i det hele henvises til bemærkningerne til det nævnte lovforlag.

Når loven anvender udtrykket „gennemsnittet af de i vedkommende kommune *almindeligt benyttede* ejendomsskyldpromiller“, beror det på, at der i tilfælde, hvor der indenfor den senere tid er foretaget ændringer af grænserne mellem kommunerne eller indlemmelser af hele kommuner, jævnlige i vilkårene for grænseændringerne vil være optaget endnu virkende overgangsbestemmelser med hensyn til den kommunale ejendomsbeskatning i indlemmelsesområderne. Der er ikke i lovforlaget taget stilling til, hvorledes sådanne overgangsbestemmelser skal praktiseres efter lovens ikrafttræden, idet dette spørgsmål er tænkt overladt til afgørelse af indenrigsministeriet, som efter en stående bestemmelse i indlemmelsesvilkårene har hjemmel til at ændre disse i tilfælde, hvor forudsætningerne for dem på grund af ændringer i lovgivningen eller af andre grunde på væsentlig måde forrykkes.

Bestemmelsen i forslagens § 8, stk. 3, svarer ganske til bestemmelsen i § 71, stk. 4, i statsejendomsskattelovforslaget.

Ved § 9 foreslås de i statsejendomsskattelovforslagets §§ 72—75 indeholdte regler om reguleringer af den for den enkelte ejendom fikserede ejendomsskyld overført, således at de reguleringer, der i medfør af disse bestemmelser foretages med hensyn til den for statsbeskatningens vedkommende fikserede ejendomsskyld, umiddelbart får virkning også for den kommunale beskatning. Det drejer sig om bortfald af ejendomsskylden i tilfælde, hvor forskelsværdien for en ejendom bliver mindre end 5 pct. af grundværdien (§ 72), og om reguleringer som følge af udstykninger m. v. (§§ 73 og 75) eller andre særlige forhold (§ 74).

Bestemmelsen i § 9, sidste punktum, hvorved der åbnes adgang for indenrigsministeren til for amtskommunernes vedkommende at nedsætte den kommunale ejendomsskyld udover, hvad der svarer

til nedsættelserne efter nævnte §§ 73—75, foreslås indføjet med henblik på at gøre det muligt ved fastsættelsen af den amtskommunale ejendomsskyld at tage hensyn til de særlige fradragsregler, der gælder ved den amtskommunale beskatning.

Til § 10.

Paragraffen svarer til statsejendomsskattelovforslagets § 76 og i realiteten til 1933-lovens § 19, stk. 1, nr. 1 og 2. Man har ment at burde foreslå kommunalbestyrelsernes fritagelsesadgang begrænset på tilsvarende måde som sket ved §§ 6—7 (jfr. bemærkningerne til disse paragraffer).

Til § 11.

Bestemmelsen i stk. 1 om fredede bygninger svarer til 1933-lovens § 19, stk. 2. Man har ment i disse — ret fåtallige — tilfælde at kunne foreslå en bibeholdelse af de bestående regler, hvorefter en enkelt bygning på en iøvrigt ikke for kommunale skatter fritaget ejendom kan blive holdt uden for beskatning, og statsejendomsskattelovforslaget indeholder da også i § 77 en tilsvarende bestemmelse.

Bestemmelserne i stk. 2 og 3 tilsigter at opretholde de i henhold til loven af 11. juni 1954 om beskatning af frugtplantager og i henhold til boligstøttelovgivningen gældende fritagelser for ejendomsskyld til kommunen. Tilsvarende bestemmelser er optaget i statsejendomsskattelovforslagets § 77, stk. 2—3. Medens den fritagelse for kommunal ejendomsskyld af visse frugtplantager, der er hjemlet i den ovennævnte lov af 11. juni 1954 for den amtskommunale ejendomsskylds vedkommende, — ligesom for statsejendomsskyldens vedkommende — tilkommer de pågældende plantager ifølge selve loven, beror det for den kommunale ejendomsskylds vedkommende iøvrigt på vedkommende kommunalbestyrelses bestemmelse, om fritagelse for ejendomsskyld skal meddeles, og der vil således kunne forekomme tilfælde, hvor en frugtplantage ikke er fritaget for „almindelig“ kommunal ejendomsskyld. Med henblik herpå er der i stk. 2 indsat en bestemmelse, der til enhver tid vil gøre det muligt — med fremtidig virkning — at stille sådanne ejendomme, som om den ved loven af 11. juni 1954 givne adgang til at meddele fritagelse for kommunal ejendomsskyld var benyttet fuldt ud og uden tidsbegrænsning inden ejendomsskyldens fiksering.

Den i stk. 4 optagne bestemmelse hjemler fortsat fritagelse for kommunal ejendomsskyld af visse hede- og klitplantager i det omfang, sådan fritagelse hidtil har været gældende.

Til §§ 12—13.

Bestemmelserne i disse paragraffer svarer til bestemmelserne i 1933-lovens §§ 13—14.

Til § 14.

Denne bestemmelse, der vedrører adgangen til at påligne dækningsafgift, svarer nøje til 1933-lovens § 23. Dog har man som følge af den foreslåede fiksering og afvikling af den bestående kommunale ejendomsskyld ment at måtte optage bestemmelser om, at den dækningsafgift, der hidtil er svaret af ejendommens forskelsværdi, på tilsvarende måde fikseres og afvikles.

Til § 15.

Bestemmelsen i stk. 1 om, at skatteåret løber fra 1. april til 31. marts, er i overensstemmelse med gældende ret for alle kommuner med undtagelse af amtskommunerne, for hvilke skatteåret — på samme måde som for statens vedkommende — er kalenderåret. Da skatteåret for statsejendomsskatten ved § 79 i statsejendomsskatteforslaget af praktiske grunde, hvorom man henviser til bemærkningerne til den nævnte paragraf, foreslås omlagt til finansåret, har man fundet det rigtigt at stille forslag om en tilsvarende omlægning af det amtskommunale skatteår. Da der ikke er tale om nogen ændring af opkrævningsterminerne for skatten, vil omlægningen ingen betydning få for provenuet af skatten. En tilsvarende omlægning blev foreslået i kommissionsforslaget.

Til § 16.

Efter 1933-lovens § 24 skal de kommunale ejendomsskatter (bortset fra ejendomsskatterne til amtskommunen) opkræves halvårsvis eller fjerdingårsvis i den måned af hvert halvår eller fjerdingår, som kommunalbestyrelsen nærmere bestemmer. I overensstemmelse med kommissionsforslaget har man ved § 16, stk. 1, ment at burde foreslå denne regel ændret således, at det overlades til vedkommende kommunalbestyrelse selv at bestemme antallet af opkrævningsterminer og forfaldsmåneder.

Bestemmelsen i stk. 2 om pligt til at betale morarenter af for sent betalt ejendomsskat er udformet således, at det — på samme måde som for den personlige skats vedkommende — overlades til vedkommende kommunalbestyrelse selv at bestemme, hvilken dato der skal være sidste rettidige indbetalingsdag for skatten.

Bestemmelsen i stk. 3 om udpantning svarer ganske til 1933-lovens § 24, stk. 3.

Til § 17.

Denne bestemmelse svarer ganske til 1933-lovens § 24, stk. 5.

Til § 18.

Bestemmelserne i denne paragraf, der — bortset fra stk. 4 — i hovedsagen svarer til gældende ret, er i overensstemmelse med kommissionsforslaget udformet således, at de ganske svarer til de tilsvarende bestemmelser i statsejendomsskatte-lovforslaget (dette §§ 78 og 81, stk. 1, 2 og 4).

Bestemmelsen i stk. 4, hvorefter der skal betales renter (5 pct.), når godtgørelse af for meget betalt skat finder sted, er ny. Hidtil har der ikke været hjemmel til at yde sådan rentegodtgørelse, ligesom der ikke har været hjemmel til at yde rentegodtgørelse ved tilbagebetaling af for meget erlagt ejendomsskat til staten. Dette er ofte forekommet urimeligt, navnlig under hensyn til, at klage ikke har opsættende virkning på skattebetalingen. Den foreslåede bestemmelse svarer ganske til bestemmelsen i statsejendomsskatte-lovforslagets § 81, stk. 4.

Til § 19.

Denne bestemmelse svarer ganske til 1933-lovens § 20.

Til § 20.

Ved bestemmelserne i stk. 1 og 3 foreslås det, at loven træder i kraft på samme tidspunkt som de foreslåede nye regler om beskatning til staten af faste ejendomme, således at loven får fuld virkning fra 1. april 1957.

Med hensyn til bestemmelsen i stk. 2, hvorefter de amtskommunale ejendomsskatter for tiden 1. januar—31. marts 1957 skal bortfalde, henvises til bemærkningerne til § 15 (om omlægning af det amtskommunale skatteår).

Med hensyn til den ved stk. 4 foreslåede bestemmelse om ophævelse af tidligere lovbestemmelser bemærkes følgende:

Af lov af 6. juli 1867 om landkommunernes styrelse er alene bestemmelserne i §§ 18 og 56 ikke tidligere ophævet. § 18 vedrører ligningsforholdet, der ved nærværende lovforslag afløses af udskrivningsforholdet, medens § 56 alene indeholder bestemmelser om lovens og dens enkelte paragraffers stedlige virkeområde og dermed nu er indholdsløs.

Af lov nr. 85 af 15. maj 1903 om ændringer i den kommunale beskatning er §§ 1—25 og 28—29 formelt ophævet ved tidligere love. Den ved lovens §§ 31—33 (og følgelig også § 36) hjemlede tilskudsordning er bortfaldet i henhold til § 79, stk. 4, i lov nr. 181 af 20. maj 1933 om offentlig forsorg. Lovens § 34 er ophævet ved eller bort-

faldet som følge af bestemmelserne i § 22, stk. 8, i lov nr. 79 af 20. april 1908 om kommunale valg, § 33 i lov nr. 110 af 18. april 1910 om indkomstskat til Københavns kommune og § 58 i lov nr. 88 af 25. marts 1933 om landkommunernes styrelse. Lovens § 30 er en ikrafttrædelsesbestemmelse og har følgelig intet reelt indhold mere. Den i lovens § 27 indeholdte hjemmel til at opkræve morarente er nu bortfaldet som følge af de i den senere lovgivning vedrørende opkrævning af kommunale ejendoms- og indkomstskatter indeholdte rentebestemmelser. Lovens § 37, der hjemler udredelse af et statstilskud til Færø amtskommune, er bortfaldet som følge af ændringen i Færøernes statsretlige stilling ved lov nr. 137 af 23. marts 1948 om Færøernes hjemmestyre. Bestemmelserne i lovens § 38 om de kommunale skatteår og regnskabsår er bortfaldet som følge af de i de senere kommunale skattelove og styrelseslove indeholdte bestemmelser herom, og paragraffens bemyndigelsesbestemmelse er herefter indholdsløs. De i lovens § 26 indeholdte bestemmelser om ligningsforholdet foreslås ophævet ved nærværende lovforslag, hvor-

efter ligningsforholdet ændres til et udskrivningsforhold. Lovens § 35, stk. 1, om de kommunale afstemningsregler ved optagelse af visse lån må endnu anses for gældende og foreslås følgelig opretholdt, medens paragraffens 2. stk. er afløst af landkommunallovens § 15, stk. 1, e, og § 28, stk. 2, samt købstadkommunallovens § 22.

Af de i overensstemmelse med reglen i § 27, stk. 2, nr. 2, i lov nr. 188 af 20. maj 1933 om kommunale ejendomsskatter opretholdte bestemmelser i lov nr. 83 af 31. marts 1926 om kommunale ejendomsskatter, som ikke er ophævet ved senere love, foreslås § 5, stk. 4, vedrørende adgangen til forhøjelse af grundskyldpromillerne i købstadkommunerne ophævet ved nærværende forslag, jfr. herved bemærkningerne til forslaget § 2. Om den foreslåede ophævelse af lovens § 29 henvises til det i slutningen af de indledende bemærkninger om 1933-lovens § 26 anførte.

Vedrørende bestemmelsen i 1933-lovens § 8, der foreslås holdt i kraft, henvises til det i slutningen af de indledende bemærkninger om 1933-lovens §§ 8, 10 og 11 anførte.